

5791/33

MIRCEA DEM. RADULESCU

CÂNTAREA EROILOR

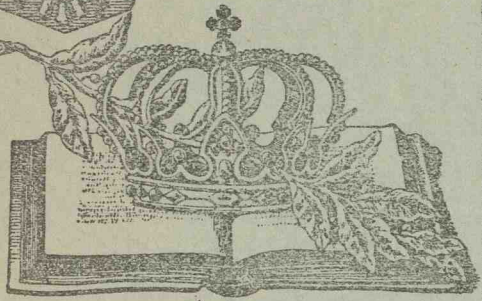

PATRIA — PASAREA MIASTRĂ
DATINI
CÂNTAREA EROILOR

1933

BIBLIOTECA
FUNDATIVNEI
UNIVERSITARE
CAROL I.

Nº Curent 62749 Format m.
Nº Inventar A.372ii Anul _____
Sectia Depozit II Raftul _____

Inv. A. 37.211

MIRCEA DEM. RĂDULESCU

CÂNTAREA EROILOR

PATRIA — PASĂREA MĂIASTRĂ

DATINI

CÂNTAREA EROILOR

1933

60886

CONTROL 1953
1953

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI
COTA 62749

1956

PC 67/03

CĂNTĂREA

B.C.U. Bucuresti

C60886

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITĂȚII
BUCUREȘTI

DE ACEIAȘ ALTEOR

ÎNCHIN ACEASTĂ CARTE

DOMNULUI GENERAL NICOLAE UICĂ

DE ACELAȘ AUTOR:

- ✓ **Leii de piatră.** Poezii (Socec).
Poeme Eroice. (Epuizat).
- ✓ **Suflet și Uzină.** Poezii eroice (epuizat).
- ✓ **Pe-aicea nu se trece,** (cu Corneliu Moldovanu).
- ✓ **Românțioșii,** (după Edmond Rostand).
- ✓ **O noapte la Mircești,** (cu Alfred Moșoiu).
- ✓ **Serenada din trecut,** piesă istorică în patru acte, în versuri (Cartea Românească).
- ✓ **Bizanț.** Piesă în patru acte, în versuri (Socec).
- ✓ **Potrete și amintiri.** (Socec).
- ✓ **Poeme pentru Galateea.** (Socec).
- ✓ **Legenda Coroanei.** Poem dramatic într'un act în versuri (Socec).
- ✓ **Eroice.** (Ediție completă, Casa Școalelor, epuizat).
- ✓ **Petronius,** comedie antică în patru acte, în versuri (Cultura Națională).
- ✓ **Rapsodii românești,** versuri (Casa Școalelor).
Maria din Mangop. (Sub tipar).

CÂNTAREA EROILOR

PATRIA

DUNĂREA

I

Valuri de vreme s'au scurs pe coame de repezi talazuri,
Vifore crunte-au trecut pe valuri cu alb relief...
Dunăre, iată-mă iar pe țărnul cu nalte zăgazuri
Unde, copil, mă jucam cu melci și cu scoici de sidef!

Cât de departe-i de-atunci și totuși atâta de aproape...
Vremea e-aceiași ori-când, dar omul e veșnic schimbat;
Apele tale sunt tot aceleași năvalnice ape, —
Sufletul meu de copil e altul și-adânc tulburat...

Unde e vremea de-atunci cu zări și himerice larguri
Ce mă chemau ne'ncetat să mă'mbarc ca un alt Robinson ?
Negrele șleपुरi porneau și vapoare cu nalte catarguri...
Le urmăream ispitit și stăteam visător pe ponton...

Câte corăbii s'au dus, remorchere și nave plutitoare,
Câte-au pierit în neant, lunecând spre un vast Orient...
Visele mele de-atunci cu ele-au pornit călătoare :
Pânze pierdute pe mări, furate de-al apei curent.

Ca un bătrân marinar legat de străvechi peisagii,
Singur, pe țărmul înalt ușor prăvălit spre genuni,
Stau visător și privesc spre trecutul cu mari naufragii,
Trist și cu părul cărunt ca talazul bătut de furtuni !

II

Pe-aici —, ne spun baladele
Din vremi medievale, —
Trecură Cruciadele
Cu oști leite'n zale...

Să-ți puie 'n veci supunere
Păgâni cu gânduri rele,
La țărml tău, o, Dunăre,
Trăgeau corăbii grele...

Urcau din greu caicele
Cu oști cutropitoare
Și mii de lănci ca spicele
Se legănau sub soare.

Se profilau turbanele
Sub ceruri de safire
Și'n aier iataganele
Suiau a lor sclipire...

De farmecul femeilor
Cântau meterhanele
Și lenevirea beilor
Dormea în narghilele...

Ardeau în zări pădurile
Și târguri vechi de vremuri,
Iar Turcii cu ghiaurele
Fugeau către haremuri...

Moșia pârcălabilor
Gemea în stinse șoapte
Și chipul Basarabilor
Se desprindea din noapte...

Sunau prin codrii zalele...
Spre munți urcau bejenii
Și tresăreau pașalele
Visând Călugărenii!

Pe noi poezii de sub Vezuviu
Pe râvi cu lei vechii pe tron
Tu i-ai văzut băntuie lăuntru
Sub plumbă aurora...

Între se orientali
Navi mari cu eleganțe forme
Limpidă și viși diamantini
Ca niște labada enorme

Vădese străluciri
Și nădăruie în zădărnici
Din țări strălucitoare
Căci în zădărnici

III

Corăbiile genoveze
Veneau cu aur încărcate
Spre turnu 'nalt cu metereze
Și ziduri de cetate...

Să 'mbogățească pământeni
Veneau să ncarce grâu din lanuri
Neguțători de mirodenii
Avizi de noi limanuri!..

Tu i-ai văzut, bătrâne fluviu,
 Pe nave cu lei ciopliți pe prore,
 Pe cei porniți de sub Vezuviu,
 Sub blonde aurore...

Ca niște lebede enorme
 Umplând de aripi firmamentul,
 Năvi mari cu elegante forme
 Uimit-au Orientul!

Din taina zărilor brumate
 Se ridicau trufașe neamuri,
 Vibrau avânturi cruciate
 Cu cavaleri sub flamuri...

Pe vechi și românești meleaguri
 Pluteau a Flandrei lungi stindarde
 Și 'ncovoiatele baltaguri
 Luptau cu halebarde.

Apoi se domolea furtuna
 Și-aprinsa norilor scânteie...
 Plângea să 'nalțe Semiluna
 Un hoga pe-o moschee!..

Și în amurgul blond de seară
 Ce se lăsa pe valuri line
 Suiiau acorduri de gitară
 Și ritm de mandoline...

Noian de frământări și jale
 S'au dus pe Dunărea albastră ;
 Năvi mândre s'au pornit la vale
 Cu dor de țara noastră...

Domnițe-au suspinat în șoapte
 Sub turnul vechi cu metereze, —
 În timp ce se pierdeau în noapte
 Corăbii genoveze...

60886

IV

Dunăre, Dunăre, apă năvalnică,
Fluviu gigant,
Unde's comorile din vremea falnică
Stinsă'n neant?

Trecut-au hoardele, potop și smulgere,
Pradă și scrum...
Unde sunt zările sparte de fulgere,
Vuiet și fum?

V

Unde ți sunt năvile
Ce 'ngrozit-au slăvile?
Unde ți sunt tăbiile,
Unde-ți sunt corăbiile,
Unde-ți sunt catargurile
Ce brăzdat-au largurile?
Unde's iataganele,
Turcii cu turbanele,
Ieniceri cu miile,
Hodjii cu geamiile,
Beii cu haremurile
Ce uimit-au vremurile;
Unde's beizadelele,
Pașii, narghilelele,
Capegiii, prăzile,
Galbenii cu lăzile?
Pâinea nesătulului,
Gloria Stambulului?

VI

Corăbii, remorchere, caice, nave, vapoare,
Orașele de șlepuri, care-au făcut popas,
S'au dus demult pe valuri cu viața călătoare
Și din vârtoarea vremii doar tu ne-ai mai rămas...

Tu ai rămas aceeași, căruntă și albastră,
Patriarhală apă din vremea din străbuni,
Și brațul tău puternic încins'a țara noastră
S'o apere de neamuri vrăjmașe și furtuni...

Din zări pierdute'n neguri cu burguri și palate,
Tu ai venit spre țara cu-atât de mari nevoi,
Lăsând în drum orașe enorme și bogate,
Să plângi cu noi alături și să visezi cu noi.

A noastră ești, a noastră... Din vremuri ancestrale
Albastrele noianuri de unde ne șoptesc
C'ai înfrăițit de-apururi talazurile tale,
Cu tot atâtea lacrimi și sânge românesc...

A noastră ești!.. Trecutul cu mari dureri ne leagă
Și-albastrul tău adesea de-amar s'a tulburat ;
Povestea ta de veacuri e viața noastră 'ntreagă
Și valul tău e ritmul ce'n veci ne-a legănat...

Noi vom pieri cu vremea, cu năvile bătrâne,
Cu tot ce-a fost odată și s'a sbătut din greu,
Dar tu ca o bunică de-apururi vei rămâne
Să depeni firul vremii, să povestești mereu !

RAPSODIE RUSTICĂ

Pământ bogat în șesuri, munți și văi,
Ai tăi am fost și iar vom fi ai tăi...

Străbunii mei ciobani de baștini,
Trăiți prin stâni și adumbriri de clăi,
Străbunii mei ciobani,
S'au coborât din munții cu fagi și cu tufani
Și-au poposit pe șesuri, la Dunărea cu mlaștini...

Ce albe flori au nins pe pajiști, țara ?
— Nu's flori, sunt turmele de oi,
Miei albi și sunt berbeci de soi,
Ce-aduc pe lunci cu sălcii primăvara...

Țăranii toți eșit-au să tae brazde noi
 Și boii mari, pe gâtul plecat își poartă jugul:
 În zări adânci se stinge o doină de cimpoi
 Și liniștea e spartă cu sapa și cu plugul...

Pământ natal cu șesuri line,
 Ca fiul cel risipitor mă'ntorc la tine !

Imi cântă'n suflet iarăși primăvara,
 Pădurea, câmpul, toată țara ;
 Cu buzele tremurătoare
 Sorb unda cristalină a recilor izvoare...
 Pământ natal cu viața tihnită și rurală
 Trăesc din nou în atmosfera ta patriarhală
 Alătura cu bacii și mieii dela târlă,
 Alătura de luncă și de gârlă,
 Unde pe mal în adumbriri de tufe,
 Cu mâneci suflecate neveste spală rufe...
 O fată sănătoasă cu trupul de driadă
 Și sânii duri, își mână vițeii spre livadă ;
 Boboci muiiați în aur plutesc pe lacuri line :
 Trec vacile spre baltă cu ugerile pline...

Mă simt tot mai legat de tine,
Pământ bogat, pământ fertil,
Fecund ca revărsările de Nil,
Pământ blagoslovit de Dumnezeu,
Simt viața ta cum înflorește'n mine,
Cu seva, cu parfumul sălbatec al câmpiei
Și'n largul tău de erburi și fân mă răspândesc
Cu soarele, cu vântul, cu trilul ciocârliei...
Pământ bogat, de-apururi românesc !

A M I A Z A

Amiaza peste câmpuri e-atot-stăpânitoare,
Și tot mai lin porumbul își flutură mătasa;
Se schimbă'n aur grâul sub aurul din soare,
Și nu se mai aude nici secerea, nici coasa...

Acum din cer se lasă oceanul de căldură:
E ceasul sfânt al zilei când cei fără hodină,
Plugarii și cosașii legați de arătură
Se'ndreaptă toți agale spre ciutura cea plină...

E vechi și ros de vremuri butucul de răchită,
Pe jghiaburi mușchiul verde i-a încrustat smarald,
Și marginea de bârnă e știrbă și negrită,
Dar apa este rece sub cerul greu și cald...

Arșița-acum așează pe frunți apoteoze,
Bătrânii se'ncovoiaie pioși ca la altar,
Vin boii albi, vieții cu boturile roze,
Și fete sănătoase cu șoldul lapidar...

Și ciutura cea veche împarte milostivă
Licoarea minunată a șesului fecund,
Și-alături, om și vită, se 'nfruptă deopotrivă
Din apa cristalină sorbită până'n fund!

Iar cumpăna străveche, sub nimbul luminos,
Mișcându-se profetic sub cerul de amiază,
Se'nalță peste holde ca brațul lui Christos
Ce mântuie norodul și'l binecuvântează.

DUPĂ ANI...

Prietenului meu Vasile Marinescu

Cu mușchi acoperită și cu olane roșii,
Cu strașini dătătoare de umbră răcoroasă,
Așa în vremuri bune te-au ridicat strămoșii
Și te știam pe lume, patriarhală casă...

Întâii ochii spre viață eu i-am deschis prin tine;
La vatra ta bătrână mi-au supus povești bunicii...
Revăd ca-n vis grădina cu meri și stupi de-albine
Și cu poteca ninsă de rochia rândunicii!

Era pe-atunci în tine atât prisos de viață;
 La geamuri, în ulcele, mușcate și betunii...
 Urcau pe zid zorele și'n ori-ce dimineață
 Cu tril sglobiu și proaspăt mă deșteptau lăstunii...

Revăd gigantici, duzii, sădiți de mâini bătrâne,
 Cu ramuri noduroase întinse'n slăvi albastre;
 Unde sunt oare, astăzi, hambarele cu grâne?
 Unde-a pierit belșugul gospodăriei noastre?

Văd ceața cum se lasă și sufletu-mi apasă.
 Mă-apasă tot trecutul, sub afumata grindă,
 Mă uit strein la toate din vechea noastră casă...
 Strein mi-apare chipul în ciobul de oglindă.

Părăginită-i curtea și fără de ulucă,
 Din tot belșugul vieții n'a mai rămas nimica;
 Un dud bătrân căzut-a și altul e pe ducă...
 S'a prăpădit bunicul și a murit bunica!

Purtând în ochi-mi umezi himera tinereții
 Privit-am lung spre cuibul pustiu de rândunele
 Și obosit de toate cărările vieții
 Am stat să plâng pe pragul copilăriei mele.

DENIE

Glas de-aramă 'n noapte, cântece și flori,
Lumânări de ceară, umbre line...
Primăvară dulce simt cum te cobori
În biserici și în suflete creștine...

Profilat pe cerul larg de ametist,
Țintuit pe cruce cu piroane,
Iar te văd, Isuse, luminos și trist
Sângerând pe afumatele icoane...

Strigă'n noapte glasul tău spre Dumnezeu:

„Eli, Eli, lama sabactani!“...

Sângerând pe crucea sufletului meu

Eu te simt, Isuse, în toți anii...

Iau din nou culoare, suflet și contur

Evanghelicele sfinte paragrafe,

Și zăresc prin umbră straniu și sperjur

Rânjetul sălbaticii Caiafe...

Clopotele cântă printre flori și fum

Peste omenirea 'ngenunchiată...

Sufletul se'nalță și slăvește-acum

Invierea cea adevărată!

OCTOMBRIE

Peisaj

Cu stoguri mari de aur și blonde clăi de fân
 Pornește-alene, Vara, spre zone tropicale,
 Pornește-alene, Vara, și 'n urma ei rămân
 Intinse miriști triste de măracini și jale...

Ducând trifoi din luncă și păsări din dumbrăvi
 Călătorește Vara spre magice limanuri
 Și carele 'ncărcate de prăzi, ca niște nave,
 Se duc spre țări streine cu aurul din lanuri...

Privesc cu ochii umezi magnificul bagaj
Pierind în orizontul cu irizări de perle...
Lumină, flori și cântec au fost ca un miraj;
Pustie-acum rămâne pădurea fără mierle.

În scârțâit de roate, cu boi ce trag le pas,
Privesc cum pleacă, Vara, pe magicul ei drum...
Iar sufletu-mi nostalgic în urma ei rămas
Respiră cea din urmă șuviță de parfum!

OCTOMBRIE

Frunze roșii, flori de aur și rugină
Flutură 'n nelămurita agonie...
Și'n foșnire de mătase ce suspină
Toamna se coboară'n suflet și'n grădină,
Cu preludii de funebră rapsodie
Și cu fast de 'mpărăteasă bizantină...

Ca o lacrimă de aur cade-o foaie
Pe cărarea străjuită de castani;
Și vor plânge de pe ramuri lungi șiroaie
Peste statui ce dormi-vor noaptea'n ploaie,
Peste nimfe, peste fauni și silvani!

Și durerea mă cuprinde ca'ntr'o ghiară
 Pentru tot ce-a fost miraj și-a strălucit,
 Pentru toată frumusețea de-astă vară,
 Pentru roza scuturată într'o seară,
 Pentru crinul alb — fecioară ce-a murit...

OCTOMBRIE

SE COBOARĂ TOAMNA...

Crisanteme pale, albe crisanteme,
Năpădit-au strada unde plâng castanii...
Se coboară toamna parcă mai devreme,
Parcă mai devreme decât în toți anii!

Ca pe vechi și sumbre burguri medievale
Cu pierdute'n ceață uliți și răscruci,
Stau cu noaptea 'n aripi ciorile fatale
Pe clopotniți strâmbe și ciuntite cruci...

Stau ca visuri negre ciorile funeste,
Stau ca niște cioclii legănând mereu
Gânduri de 'ntuneric asvârlite peste
Toată 'nfiorarea sufletului meu...

Și 'n melancolia gândurilor mele, —
Străjuită 'n taină de castanii 'n șir, —
Răspândind parfumul trist de tufănele
Se filtrează toamna ca 'ntr'un cimitir!

ZIUA EROILOR

E ziua voastră azi... E ziua voastră!
O zi pe an vi se cuvine vouă,
Să'ngenunchem în liniștea sihastră
Pe brazda încă umedă de rouă...

Dar unde să mă'ndrept?... Spre ce morminte?
Sub ce morman al gropilor comune
Se odihnesc a voastre oseminte
Pe'ntinderea câmpiilor străbune?...

Un gând pios încearcă să mă'ndrume
Pe văi, pe lunci, prin miriști, prin zăvoae...
S'au șters de vremi pe cruci al vostru nume
Iar crucile au putrezit de ploaie!

AZI, CLOPOTELE...

Azi, clopotele cântă pentru voi
Din turlă 'n turlă și din sat în sat,
Azi, clopotele cântă pentru voi
Așa cum au cântat când le-ați lăsat
Peste câmpii de jale și nevoi...

Azi, clopotele cântă pentru voi,
Cum au cântat în ceasurile grele,
Când ridicați de marele elan,
Voi ați pornit sub falduri de drapele
Și ați căzut cu fața la dușman.

E tot pământul țării presărat
Cu sângele și sfântul vostru os,
Iar gândul meu s'amestecă pios
Cu ritmul larg de clopotele ce bat
Și flori de vis v'aduce azi prinos...

Azi, clopotele cântă pentru voi
Din turlă 'n turlă și din sat în sat
Așa cum au cântat când le-ați lăsat...
Azi, clopotele cântă pentru voi,
Nu c'ați murit, ci fiinc'ați înviat !

IN MEMORIAM

In veci mărire amintirei tale,
O! Rege, cel mai mare dintre Regi
Vultan ce de pe creste de Bucegi
Ai apărat, ca'n vremuri voivodale,
Pământul sfânt al patriei întregi!...
Mărie ție Rege între Regi...

Tu dormi în maestoasă ta odihnă,
Acolo'n minunata mânăstire
Sub care stau în glorioasa tihnă,
Voevozii mari, Spătarii, Pârcălabii,
Toți cei pe care sfânta pomenire

Săpatu-i-au în litere slavone
 Pe lespezi cu mândrii autohtone,
 Sub care dorm cu slavă Basarabii...

Acolo, sub bătrânele cupole,
 Te odihnește împăcat cu Tine ;
 În preajma ta, pe frunți cu-aureole,
 Vitejii marii cu suflete creștine,
 Primitu-te-au O, Rege, ca pe-un frate,
 Sub strașina locașului bătrân,
 S'adăpostească 'n veci, cu pietate,
 Adevăratu-ți suflet de Român...

Dormi, Rege... Printre anii ce se scurg
 Îți vom păstra cu slavă pomenirea
 Alături de Voevozi, în mănăstirea
 Lui Neagoe-cel-vrednic și cel sfânt!

Iar clopotele mândrului locaș
 În zile mari, când vor porni să sune
 Cu lin ecou pe-al Argeșului jghiab,
 Străbunii mari din cripte seculare
 Vor înțelege tainica minune,
 Că sufletul lor sfânt de Basarab
 A reînviat în Ferdinand-Cel-Mare !

MORMINTE FĂRĂ CRUCI

Morminte fără cruci, morminte părăsite
La margini de păduri, la margine de drum,
Morminte fără cruci, doar luna vă trimite
În nopți târzii și reci ghirlânzi fără parfum...

Cu brumă și cu ploi coboară toamna 'n țară,
Coboară toamna iar, cu-al frunzelor șivoi;
Iar plopii rari și triști pe rând își scutură
Sărmanul lor prinos de lacrimi peste voi.

Și nici o mână nu s'a 'ntins tremurătoare
 S'arunce peste voi o floare, semn pios ;
 De n'ar fi'n cer o stea lumina să-și coboare
 Voi n'ați avea măcar o candelă prinos.

Vor trece nopți pustii cu vânt, cu frig, cu ploaie,
 Și voi veți sta mereu sub zări făr-adăpost ;
 Ce-i pasă vieței largi de niște mușuroaie
 Părăginite'n veci și fără nici un rost...

O ! Știu ! Voi așteptați să fie primăvară,
 Să treacă iarna grea cu vifor și năluci,
 Ca peste voi din nou flori multe să răsară,
 Morminte fără flori, morminte fără cruci !

MUNȚII

D-lui Const. Stănescu-Manga

Giganți, purtând de veacuri pe spatele lor cerul,
De veacuri stau granitici sub vânturi și furtuni ;
Nici viforul năpraznic, nici ploile, nici gerul
Nu i-au clintit, doar vremea le-au pus pe frunți cununi.

Prăpăstiile repezi s'afundă 'n văi. Pe coaste
Păduri străvechi și ierburi se 'ncolăcesc pe stânci
Iar brazii 'nalți și falnici cu rânduiri de oaste
Stau gata să pornească spre zările adânci.

Un freamăt lung și tainic de glasuri și fanfare,
Necunoscute glasuri înăbușite 'n zări,
S'aud urcând spre creste cu răsvrătiri de mare
Se pierd pe-ariپی de vânturi și mor în depărtări...

E-o luptă-acolo 'n neguri, spre crestele 'n zigzaguri,
Și strigătul spre culme e-acum tot mai sonor,
Fășii de nori atârnă ca sfâșiate steaguri
Și-acoperă cu falduri pe cei ce cad și mor.

E-o luptă-acolo, cruntă, cu fulgerări și flamuri,
Neconținută, dârză, din vremuri până azi,
Stindardele de neguri atârnă printre ramuri
Și tot mai sus se urcă oștirile de brazi.

C R U C E A

Acolo sus, pe culmea 'naltă,
Pe culmea mândrilor Bucegi
Cioplită de-o creștină daltă,
Acolo, unde șoimii 's regi,

Privind nemărginirea-albastră,
Pe Caraiman, pe culme, sus,
Mântuitoare și sihastră
Se nalță crucea lui Isus.

Cine-a urcat-o sus pe creste ?
Ce mucenic adevărat ?
Din care biblică poveste
Sfințita cruce s'a 'nălțat ?...

Purtată fără de hodină
De-alungul veacurilor șir
Și 'n veci slăvită de lumină,
E crucea neamului-martir !

E crucea ce-a urcat Calvarul
S'ajungă, printre jertfe, sus,
Să ne păzească 'ntreg hotarul,
Din Răsărit pân' la Apus !

ALBA IULIA *)

Maestrului Octavian Goga

Sângeră și azi sub ziduri jertfa grelelor prigoane,
Sfinții tăi bătuții în cue la răscruci,
Plâng și astăzi pe troițe sângeratele icoane
Și pe file vechi de Biblii plâng sfințitele canoane,
Care-au mângâiat durerea răstigniților pe cruci!

Sfânt Erusalim al nostru de dureri încă ferbinte,
Alba-Iulia, cetate de martiri,
Ne plecăm sfioși genunchii lângă marile morminte,
Sub catapeteazma-ți veche, scump altar de-odăjdii sfinte,
Unde s'au rugat părinții și-au căzut sub prigoniri . . .

*) Versuri scrise în cartea de aur dela Alba-Iulia.

Dar spânzurătoarea, rugul, roata, negrele păcate,
 Toată ura și trufia de călău,
 N'au putut să ne sugrume visul larg de libertate,
 Visul cel mai sfânt din lume, floarea de simțiri curate,
 Flacăra de-azur și aur ce ardea pe zidul tău!

Tu, care-ai văzut Voevodul cel cu fulgere pe zale
 Răsărind din răscolitul Șelimberg,
 Tu ne-ai dat puteri de-Arhangheli să urnim Carpații'n vale,
 Și'ngropat-ai Mucenicii lângă zidurile tale,
 Ca o vie mărturie de dureri ce nu se șterg..

Scump altar de moaște sfinte, piatră veche de credință,
 Unde ne-am luptat și plâns-am ani în șir,
 Tu ce ne-ai știut Calvarul, necurmata suferință,
 Sângerata ta Golgotă vede'n nimb de biruință
 Marea noastră Înviere, visului Neamului Martir!

Împlinind scriptura veche, azi, o flamură încheagă
 Neamul înfrățit de-un sânge și de-un grai;
 Alba Iulia, înaltă-ți steagul ce pe toți ne leagă;
 Bine-cuvântat fii Doamne, că văzut-am țara-întreagă
 Și pe robii tăi sub steagul sfânt al marelui Mihai!

ORAȘ NATAL

Domnului Alexandru Cartoian

Oraș natal din vremi patriarhale,
Oraș bătrân în care dorm părinții,
Tu ți-ai purtat cununa suferinții
Când hoardele-au voit să te prăvale.

Dar dârz și hotărât le-ai stat în cale
Și-ai suferit cum suferit-au sfinții
Și ți-a fost dat ca nimbul biruinții
Să stea pe veci deasupra pietrei tale.

Martir ai fost, trecut prin foc și fier,
Vrășmașii te-au lovit fără cruțare
Dar ai rămas al Dunării străjer...

Și sfărâmând barbarele cătușe
Ți-ai reclădit străvechile-altare
Și-ai reînviat ca Phoenix din cenușe !

I A R N A

D-lui Ștefan Brăiloiu

Stau singur lângă focul de rubin
În noaptea care s'a lăsat albastră
S'aprindă iar poveștile'n cămin...
Și-ascult cum iarna-mi plânge la fereastră !

Cei doi butuci bătrâni s'au preschimbat
În svelte dansatoare jucăușe :
Palatele de aur s'au surpat
Și baletistele-au rămas cenușe...

S'au irosit străvechile povești
Sub mecanismul zilelor meschine;
Lipsiți de smei sunt codrii românești
Și pasărea măiastră nu mai vine!...

Se lasă grea zăpada peste ramuri,
Ași vrea să dorm și să visez mereu...
E frig... E noapte... Vântu'mi bate'n geamuri...
Și vremea ninge-argint în părul meu!

C Â M P I A

Câmpia își întinde ca un chilim vărgat
Pogoane cultivate, fâșii dreptunghiulare,
Belșug rodit de seva pământului bogat;
Arar, lucioase seceri străfulgeră în soare...

Cine-ar putea să spue pe brazda de ogor
Ce plămădește pâinea sub cerul cald de vară,
Că vifor de obuze prin aerul sonor
A răscolit pământul și tihna-i seculară?

A fost aici pe vremuri furtună și măcel,
Explozii de ghiulele și strigăte de luptă
Și răcnet de durere și fulgerări de-oțel,
Isvoare vii de sânge, fâșii de carne ruptă...

Vedeniile crunte și tumultosul front
Pieră cu furtuna, cu viscole și ploii...
Păduri, livezi și grâne se'tind la orizont
Și patria se'nalță pe oase de eroi!

CÂNTĂ FIERUL...

Domnului Grigore Oghină

Cântece de nicovală,
Ritmuri de metal,
Cântece de nicovală,
In simfonică năvală
Saltă val cu val...

In sclipirea dimineții
Stau și le ascult,
Cum bat ritmic pulsul vieții
In sclipirea dimineții
Pline de tumult.

Cadențat ciocanul sună,
 Altele răspund,
 Tot mai multe—acum s'adună,
 Sună tot orașul, sună,—
 Sună până'n fund...

Cântă fierul și scânteie
 Vatra de cărbuni...
 Cântă fierul și scânteie...
 Sfânta muncii epopée
 Fulgeră 'n furtuni...

Inroșite de căldura
 Flăcărilor vii
 Risipind, aprinsă, zgura,
 Bat ciocanele măsura
 Marei simfonii...

Trec prin aer lungi vibrații,
 Munca crește 'n toi:
 Străduiri de generații
 Vechile civilizații
 Cer eforturi noi!

Valul vieții dă năvală,—

Val industrial,—

Inălțând sub cer de smoală

Cântece de nicovală,

Ritmuri de metal!

TROIȚE VECHI...

Troițe vechi, troițe strâmb cioplite
La cumpănă de drumuri lungi de țară,
Vă știu de ani răzlețe, părăsite,
Sub ploi și vânturi, sub nămiezi de vară...

Vă știu de ani, acolo, la răscruce,
Sub ne'ndurata vremilor vârtoare,
Cu trupul lui Christos bătut pe cruce
Și biciuit de vifor și ninsoare.

Ce dragi îmi sunteți: vechi și mici altare,
Icoane vechi din vremi patriarhale,
Voi îmbiați creștinii la'nchinare
Și odihniți pe cei trudiți de cale.

Fărâma de iubire-adevărată,
Pioase flori crescute din țărână,
Voi înviați din vremea de-altă-dată
Ctitoriceasca danie bătrână...

Prin voi trecutul limpede vorbește
Din taina glorioaselor morminte
Și lemnul vostru sfânt parcă șoptește
Un singur gând: să ne-aducem-aminte!

CORBII

Sărmană țară, vifor crunt de vremi
S'a abătut pe mândra ta livadă;
Tu'nduri amarul fără să blestemi
Și-asupra ta vin corbii, vin grămadă...

Cum vin să-ți smulgă rodul jertfei sfinte,
În croncăniri de pliscuri tu'i ascuți:
De-asupra glorioaselor morminte
Se lasă tot mai negri, tot mai mulți.

Dar până când să rabzi tu vitregia
Celor ce ți smulg din inimă și trup
Fășii de carne, toată bogăția,
Cu'nverșunări de hienă și de lup?...

Nu-i nici un gând năpraznic să tresalte,
Nu-i nici un Țepeș, în sclipiri de zori,
Să 'nalțe către cerurile 'nalte
Păduri de țepi și de spânzurători?

Mândria Basarabilor s'a stins
Sub cripta grea, sub pavăza de luptă...
Vin corbii tot mai mulți pe câmpul nins,
Pe brazda cea cumplit de vlagă suptă.

O! țara mea, cu brazi și cu stejari,
Ți-a fost ursit să bei oțet și fiere
Și până la mareața-ți Înviere
Să stai crucificată 'ntre tâlhari!

P A T R I A

D-lui Romulus Seișanu

Vifornița mecanizatei hoarde
S'a prăbușit vuint în arătură..
Talazul crunt și'nvolburat de ură:
Batalioane, tunuri și stindarde

Respinse de năpraznica bravură,
S'afundă'n zări. Departe cerul arde.
Pe câmp, cadavre. Câte-va brancarde
Se estompează în lumina sură...

Foc rar de tunuri. O mitralieră
Ascunsă'n pomi ca o ciocănitoare
Își cântă existența efemeră...

Pe câmp pustiu lumina se resfrânge
Și'nfrântă de'tuneric ziua moare
În bălți de aur, purpură și sânge.

PĂSĂREA MĂIAȘTRĂ

II

Cei buni și cei viteji, cei fără pată,
Cei dornici de viață și de soare
Căzut-au toți pe negrele ogoare...
Privește-ți fiii, țară 'nsângerată!

Ei dorm acum sub brazda roditoare,
Sub lanul blond, sub holda'nbelșugată,
Cu viața lor, cu jertfa lor bogată
Hrănind nădejdea pâinei viitoare...

E țara presărată de morminte,
Pierdute pe câmpii și pe coline
Și tot mai rar ne vom aduce-aminte...

Departe de orașe și de lume
Sub zări însângerate de rubine
Câte-va cruci stinghere, fără nume!

PASĂREA MĂIASTRĂ

PASĂREA MĂIASTRĂ

Se învârtă prin câmpuri la înălțime
Fără să se obosească și să se simtă
Ea căută din bucurie sălbatică
Să găsească pești și sămânță.

Pe câmpuri mari și lungi stăpână de secol
Căută mere și alte alimente
Căută la găuri mici și prințe sălbatice
Și apoi prințe și sămânță de sămânță.

I

PASĂREA MĂIASTRĂ

O 'ntrezăream prin noapte la fereastră
Infiorat de mândra ei minune ;
Ea cobora din basmele străbune,
Ispititoarea pasăre măiastră!...

Pe val de vânt cu lungi vibrații de strune,
Fâlfâitoarea-i aripă albastră
Bătea la geam uimind privirea noastră
Și-apoi pierrea în noaptea de cărbune...

O aşteptam cu ochii plini de vise,
 Copii vrăjiți de-o lume ideală...
 Azi o vedem cu aripi larg deschise;

Legenda astăzi nu ne mai înșală
 Cu farmecu-i de basm ce ne-amăgise,
 Azi pasărea de vis este reală!

PASĂREA MĂIȘTRĂ

O aşteptam prin noaptea la ferestre
 Laboari de mândra ei tânăra;
 La colara din pernoale străbune,
 Într-o noapte pentru mândra!

Le rol de vent cu lumii vânt de stăruie
 Într-o noapte pentru mândra!
 Bătaie la geam uluie pentru noaptea
 O aşteptam în noaptea de tânăra!

II

O pasăre purtată de motoare,
Un organism mecanic, ce s'avântă
Spre cerul larg, printre furtuni și cântă
Un cântec nou de viață și vigoare...

Sub ea, imens, oceanul se frământă,
Se 'nvolbură a apelor vârtoare,
Dar ea, își poartă sborul, plutitoare,
Spre țărmul unde va sosi ne'nfrântă!

O jucărie, ce și-a luat avântul,
Și 'n ea un om cu năzuinți supreme,
Ce 'nfruntă cerul, valurile, vântul...

Un om, ce de nimica nu se teme,
Ce stăpânește apa și pământul
Și e stăpân pe aer și pe vreme!

III

Pământul tot, cu munți, cu văi și dealuri,
Cu stepe lungi și cu păduri întinse,
S'a modelat voinței neînvînse
A omului purtat de idealuri...

Nebiruit și cu priviri aprinse,
Corăbii negre deslegând de maluri,
El a 'nfruntat năpraznicele valuri
Strunind mânia mării necuprinse...

Dar ochi lui s'au îndreptat spre astre
Și-atunci, copilul brazdei pământene
Ademenit de zările albastre,

Ca pasărea cu sclipitoare pene
S'a ridicat plutind peste dezastre
Și a pornit pe căi aeriene !

IV

— Avioanelor noastre —

Brăzdând văzduhul cu-aripi largi și grele,
În cântecul puternic de motoare,
Voi vă urcați plutind biruitoare
Spre cerul vast, spre lumile de stele...

În voi privesc nădejdea țării mele
Și visul ei și forța viitoare,
Și-acolo sus, voi străluciți în soare
Ca șoimii glorioaselor drapele.

Rotind, superbe, în imensitate,
Semețul sbor al acvilei romane
Voi înviați antica maiestate...

Și'n cerul larg vă'ncununați virajul
Cu nimbul biruințelor umane
Și floarea eroismului: curajul!

V

Al vostru e seninul în splendoare,
Vâslași pierduți pe marea de lumină,
Al vostru e albastrul ce se'mbină
Cu aurul ce picură din soare...

Descătușați de viața pieritoare,
De lumea de argilă și rugină,
Voi vă'nălțați în gloria deplină,
Icari purtați de aripi plutitoare!

Piloți brăzdând semeți nemărginirea,
Azurul vast, furtunile și gerul
Și soarele cu toată strălucirea,

Voi răscoliți, acolo sus, misterul
Spre care năzuiește omenirea,
Unind fărâma de pământ cu cerul!

MEȘTERUL MANOLE

Mă poartă gândul tot mereu spre tine,
Maestre veșnic, Meștere Manole,
Tu ce-ai ornat străvechile cupole
Cu'nfloritura artei bizantine..

În piatră dură ai cioplit corole;
Și-Arhanghelii credințelor creștine
Cu aripi largi și paloșe divine
Au răsărit pe frunți cu-aureole!

Iar după ce ai cizelat bazaltul,
Privind de sus surpatele binale
Și ncrezător că vei brăzda înaltul,

Tu te-ai svârlit în clipele fatale
Și ai căzut, fără să știi că altul,
Va birui cu aripile tale!

MESTERUL MANDOL

Mă pormă gândul tot născuțu eșuțu
Măscuțu eșuțu Măscuțu Măscuțu
Tu ca-și dăruțu eșuțu eșuțu
Cu născuțu născuțu eșuțu

La pormă dăruțu eșuțu eșuțu
Măscuțu eșuțu eșuțu eșuțu
Cu născuțu eșuțu eșuțu eșuțu
Măscuțu eșuțu eșuțu eșuțu

CAROL AL II-LEA

ÎNCHINARE MAJESTĂȚEI SALE REGELUI

O pasăre măiastră sparge zarea
Cu aripi de metal întinse'n larg,
În jurul ei se'nvolbură vârtoarea,
De pieptul ei furtunile se sparg...
Ea vine din tărâmurile depărtate
Spre alt tărâm, liman străvechi și drag,
Ca prin povești, pe aripi legămate,
S'aducă'n țara lui un prinț pribeag !...

Ursitele din zile mari și grele
L-au depărtat de-al țării scump pământ
Și el coboară-acum din lumi de stele
Să calce iarăși pe pământul sfânt;
Amar de ani el a sorbit otrava
Exilului pierdut printre streini,
Și'n locul stemei ce-i dăduse slava
El a purtat cununa cea de spini.

O! Țara lui ce suferea departe
 Frângându-și doru'n cântec de caval
 li reflecta în ochi restriți de moarte
 Și toată jalea câmpului natal,
 El o simțea din depărtări albastre
 Cum îl chema plângând cu munții suri,
 Cu jalea întinsă-a plaiurilor noastre,
 Cu brațe largi de lanuri și păduri...

Acolo se născuse și crescuse,
 Cu graiul lin, cu suflet luminat,
 Copil, sub noaptea vremilor apuse,
 Poveștile străvechi l'au legănat...

Acolo El și-a mângâiat aleanul
 Și a deschis spre lume ochii mari,
 Căci era frate bun cu Caraimanul
 Și frate bun cu codrul de stejari.

Și El simțea în fiecare seară
 Când ploapele obosite și închidea
 Cum Feți-frumoși și Zânele coboară
 Din cerul înflorit cu nâta stea...

In adierea limpede și caldă,
 In freamăt de păduri și de izvor,
 Simțea prin vis, cum florile se scaldă
 Pe țârmuri de pârâu, la Pelișor...

Și-un dor navalnic, dorul sfânt de țară
 Străvechiul dor din doine românești
 Il îmbia în fiecare seară
 Și-l legăna cu vechile povești...
 — Măria Ta, căminul te așteaptă
 Acolo'n zări, de nopti și zile'ntregi,
 Castelul vechi și moștenirea dreaptă
 Ce ți-au lăsat-o străluciții Regi,
 Doi Regi ce-și închinară vitejia
 Cu spada'n mâini, cu trudă și temeii,
 Neosteniți, să'nchege România
 Ca mândru să te'nalți pe tronul ei...

Hotare vechi ei au știut să sfarme
 Cu-același ideal, cu-acelaș țel,
 Te—așteaptă—acolo sfintele lor arme,
 Credința lor, coroana de oțel!

Și pasărea măiastră se ivește:
 — „Măria Ta, e ceasul bun de sbor!
 De-al meu grumaz te prinde vitejește!
 Și cântă-acuma aerul sonor...

Invălușiți în nouri de dantele
 Și'n unde albastre ce vibrează'n jur,
 Călătoresc prin pulbere de stele,
 Prie fulgere de aur și de-azur...
 Ei trec hotare, fluvii, zări albastre,
 Masivii munți stâncoși...

— Măria Ta,

Ajuns-am pe pământul Țărei noastre,
 Pământul sfânt, ce'n taină te-aștepta!"

Nu! Nu e vis și nu e o poveste,
 Nu e-o legendă care ne-a vrăjit;
 E soarele ce-a răsărit pe creste
 S'anunțe ziua nouă ce-a sosit...

E soarele ce flutură în flamuri
 E-al tinereței glorios avânt;
 Pământul nostru tot cu flori și ramuri
 A tresărit cu tot trecutul sfânt.

Se'nalță până la ceruri viul ropot
 Și glas de tun despică drumul nou;
 Ca la'nviere cântă vechiul clopot
 Să ducă'n larguri marele ecou...

— Bine-ai venit în țară, Majestate,
De-atât amar de vreme Te-așteptam,
Bine-ai venit să ne aduci dreptate
Și să veghezi la cârma-acestui Neam!

Pe aripi largi de pasăre măiastră,
Bine-ai venit, Măria Ta, la noi,
A plâns atâta Dunărea albastră
Și ne-au bătut noianuri de nevoi...

Bine-ai venit la vatra noastră, Sire,
La vatra noastră plină de dureri
Să ne aduci dorita înfrățire
Și tinerețea zilelor de eri...

Tu ai crescut cu noi și ne știi jalea,
Cu doine și povești Te-ai legănat;
Aceași stea ne luminează calea,
Acelaș vis de veacuri ne-a legat!

Să ndeplinești a cerului chemare
Și visul din hrisoave izvodit,
Bine-ai venit la vechile altare,
De Domnul Dumnezeu călăuzit!

Frângând zăgazuri, plin de energie,
Scoborător din cerul înstelat,
Tu ai făcut legenda să învie
Și să trăiască basmu'ntraripat !

Tu porți în mână marile destine
Ce ne călăuzesc printre furtuni ;
Ne punem toți, de-acum nădejdea'n Tine
Să ne conduci ca mării tăi străbuni.

Un neam întreg ca valurile mării
Te-aclamă c'un avânt nestăvilit...
Ascultă Sire, glasul sfânt al Țărei
Ce-ți strigă tumultos—Bine-ai venit !

Sunt Basarabii care se deșteaptă,
Mânați de-un singur vis, de-un singur țel :
S'așeze cu voința lor cea dreaptă
Pe fruntea Ta, Coroana de oțel !

A R I P I

Escadrilele sonore, păsări lucii de metal,
 Își rostesc superb orgoliul peste zările înalte :
 Falnic sufletul desface aripi largi de ideal
 Făcând aerul să cânte și azurul să tresalte...

Aripi! Tot mai multe aripi !... Spre azururi, tot mai sus !..
 Aripi, aripi spre albastrul zărilor catifelate ;
 Omenirea vrea să zboare peste aerul supus
 Înălțând eterne visuri și nădejdi întraripate...

Cerul e acum aproape și pământul tot mai jos,
 Freamătă întreg văzduhul de helice și motoare ;
 Ce înseamnă jertfa sfântă, dacă visul e frumos ?
 Aripi, să sburăm spre stele !... Aripi, să sburăm spre soare !

Peste zidurile negre, liberat din închisori,
Lutul preschimbat în vultur tot mai sus să se ridice,
În splendoarea de lumină și 'n dantelele de nori
Unde-și cântă biruința ritmurile de helice...

Furnicarele de patimi, caznele lui Prometeu,
Să dispară 'nvăluite de stelarele safire...
Aripi! Tot mai multe aripi! Tot mai sus, spre Dumnezeu!
Sufletul să se îmbete de cereasca strălucire!

Aripi largi de avioane!... Cu nețărmurit ecou
Omul mândru să-și înalțe al visărilor tezaur:
Printre pulbere de astre se deschide drumul nou...
Jos, reptilele și viermii, sus, luceferii de aur!

Țara mea înalță-ți șoimii, șoimii sprinteni de oțel,
Unde flutură mândria oștilor legionare,
Avânțati de-aceleași doruri și urmând același țel...
Aripi, să ne străjuiască roata 'ntregilor hotare

DATINI

AN NOU

Domnului Cezar Hârjescu

Sub cerul larg de briliant
Bat clopote de sărbătoare;
Un an se duce în neant
Și altul din neant răsare...

An nou! An nou! Copil divin
Ce vii din depărtări albastre,
În cinstea ta paharu 'nchin, —
Paharul visurilor noastre!...

Ce daruri noi vii să ne-aduci,
Să ne aprinzi din nou credința ?
Nădejdi, iluzii și năluci,
Păpuși, să ne-amăgești dorința ?

Ași vrea s'aduci la vreme, ploi,
Și grâu de aur pe ogoare;
Stindardele de păpușoi
Să-și fluture mătasea'n soare.

Podgorii mândre de rubin
Să sângere pe culmi de dealuri;
Să se înalțe spre senin
Frunți noi cu mândre idealuri!

Și pe pământul milenar
Adâncă dragoste frățească
Dele hotar pân' la hotar
Să lege Țara Românească...

Aprinde-ți sfintele lumini,
An nou, ce te desprinzi din ceață,
Ca pe străvechile ruini
Să reclădim o nouă viață!

MOȘ CRĂCIUN

Te așteptăm în seara asta să vii la noi ca'n vremuri bune,
Prin feeria de ninsoare cu flori de-argint ce cad de sus,
Te așteptăm ca și-altă dată la vatra noastră, Moș Crăciune,
Sub steaua care ne vestește din cer că s'a născut Isus...

Copii cu ochii plânși te-așteaptă să vii ca și odinioară,
Biruitoi brăzdând nămeții, răzbind prin vifor pân'la noi,
Și daruri, cât mai multe daruri să ne aduci în astă seară
C'avem atâți săraci în țară și suntem gârbovi de nevoi.

Te așteptăm cu daruri sfinte să vii din lumea ta măiastră,
Din lumea basmelor bătrâne să treci prin fulgii argintii...
O! Mai cu seamă'n astă seară să-ți amintești de țara noastră
Și să cobori cu traista plină în visul blonzilor copii!...

Bătrâne mag din vremuri bune, tu n'ai să uiți nici de-astădată
Pe cei ce'și duc din greu povara, tu n'ai să-i uiți, căci tu ești bun,
Tu care știi ce-i suferința din țara-atâta de bogată
Tu singur vei pricepe-amarul și jalea noastră, Moș Crăciun...

Să ne aduci credința sfântă te așteptăm sub steaua lină
Ce-a îndrumat, prin vremuri, Magii,— așa precum veneai și eri—
Și 'nfiripându-ne nădejdea s'aprinzi o rază de lumină
La vatra noastră cea săracă — la vatra noastră de dureri!

MÂNTUITORUL

Albastră noaptea se lăsase și cerul tot în noaptea-aceea
Părea o mare de safire nețărîmîrită și senină ;
Un nimb dumnezeesc de raze învăluisă Galileea,
Iar din văzduh ghirlânzi de îngeri veneau pe trepte de lumină...

Dormea în noapte Betleemul și-o stea ardea biruitoare,
O stea ce din oceane sfinte părea un nufăr înflorit,
Scânteietoare călăuză, ce prin pustiuri arzătoare
Mână zorita caravana celor trei Crai din Răsărit...

Veneau îmbeșugați de daruri, de aur, smirnă și tămâie
 Smeriții Magi, ce scoborâra cu'treg regescul lor avut,
 Și-acolo lângă eslea sfântă le-a fost sortit ca să rămâie
 Unde zâmbea sub nimb de raze dumnezeescul nou născut.

Divinul prunc ce abia 'nflorise zâmbea sub steaua de văpaie,
 Și întindea mânuțe roze spre Baltazar și Melhior :
 O stemă de lumină blondă ardea pe fruntea lui bălaie,
 Iar Magiî se'nchinară'n fața copilului Mântuitor...

S'au minunat prelung, Păstorii, de scumpul minunat tezaur,
 De steaua ce'nflorise'n ceruri, de serafimi și de lumini,
 Dar nimeni n'a'nțeles, atuncia, în fața eslelor de aur,
 Că'n nimbul blond de raze sfinte, scliștea cununa cea de spini

FLORIILE

Floriile !... Ninsoare de ramuri și de raze,
Vârtejuri de petale pe adieri de vânt,
Credința de-altă-dată cu visuri și extaze,
Copilăria noastră cu tot trecutul sfânt...

Sunt albi de flori caișii, iar salcia pletoasă
Pe lunca înflorită de-o nouă primăvară
Și-a aninat o blondă beteală de mireasă
Și 'mbată cu miresme pădurea seculară...

Și clopotele cântă, s'amestecă, se 'mbină
Cu sufletul, cu viața și cântă tot mereu,
Iar glasul lor învie, sub slava de lumină,
Erusalimu'n care coboară Dumnezeu !

I S U S

„Baraba să se ierte, iară Cristos să moară!...”
Cu glasul plin de ură strigară Fariseii;
„Baraba să se ierte!... Cristos! Cristos să moară!...”
Ca marea 'nfuriată se frământa poporul...
Blajin privea spre oameni prorocul Galileii
Și'n zări de vis, cetatea își profila decorul.

Cu gesturi largi, Caiafa, își sfâșie vestmântul!...
Sta alb, Învățătorul, ca mielul printre câini,
Părea că'nmărmurise pe buza lui cuvântul,
Și-avea de-asupra frunței o flacără sublimă!
Pilat cerut-a apă și se spală pe mâini
Să nu fie părtașul la cea mai mare crimă...

Li asvârli pe umeri hlamida de purpură,
 Cunună'mpărătească îi făuri din spini,
 Li puse'n mână sceptrul de trestii și-l loviră;
 Pe rând scuipară fața-i, rânjind îl lapidară...
 Isus privea la dâștii cu ochii lui blajini
 Și'n ei plutea tristețea de dulce primăvară!

Fugiră Fariseii cu lașități de hienă...
 Și-acuma spre Golgota urcau... In urma lui
 Plângeau Maria, Marta și alba Magdalenă...
 Și'l răstigniră-acolo, pe creștetul de stâncă;
 Ritmat cădea ciocanul și fiecare cui
 Lărgea, prin suferință, iubirea lui adâncă!...

Citesc legenda sfântă și văd icoana vie:
 Parc'ar fi eri și-aproape sunt două mii de ani,
 Parc'ar fi eri sau astăzi divina tragedie...
 Răsar aceleași chipuri pe-aceiași paragrafă
 Și văd din nou pe luda cel însetat de bani
 Și văd acelaș suflet nemernic de Caiafă...

Au, unde-i adevărul, dreptatea și iubirea?
In care omenire? Răspundeți, cărturari!
Când veșnic Fariseiiucid Dumnezeirea
In sufletele celor ce suferă'n tăcere...
Cristos! Cristos! Și astăzi tu stai printre tâlhari
Desvăluind spre ceruri imensa ta durere.

Tu suferi ca și-atuncia aceeași grea tortură
Și sufletul tău astăzi, din nou e sfâșiat,
In jurul tău răsună acelaș glas de ură,
Induri același chinuri, cu-aceiași bunătate
Și'n orice clipă, Doamne, te lași crucificat
Ertând aceeași oameni, și-același vechi păcate!

În colțul soarelui de pe cer
 Pădurea își ține brațele deschise
 Din muncile umbrite de albaie
 Răsare dintr-o dată cu totuși
 În mână

Dăruie lucrurile toate
 În colțul de-avânt
 Trecu-o viață
 Și plină din
 În mână

CANTAREA EROILOR

E SĂRBĂTOAREA MUNCEI...

E sărbătoarea muncii... Pe văi și pe ogoare
 Nădejdi înfiorate renasc în orice floare...
 Superbi, în feeria luminii și-a culorii,
 Potire lungi de flăcări întind spre cer, bujorii...

E sărbătoarea muncii... Pe văi și pe coline
 Se 'nalță simfonia de zumzet viu de-albine;
 Și'n adâncimi, pământul cu tainice izvoare
 Iși plămădește forța și pâinea viitoare...

Tot sufletul se umple de bucuria vieții,
Pădurea își respiră prin ramuri cântăreții;
Din luncile umbrite de salcia bătrână
Răsare tinerețea cu ramuri verzi în mână !

Durerile trecute uitate sunt o clipă,
Iar sufletul de-avalma cu-a florilor risipă
Trăește-o viață nouă de visuri și extaze...
Și plouă flori de aur din ramuri largi de raze !

CÂNTAREA EROILOR

*Nu vărsați lacrimi pe mormintele eroilor, ci mai
curând slăviți-i în cântece așa ca faima numelui lor
să rămână un ecou prin legenda veacurilor.*

*MARIA
Regina României*

SOLDATUL NECUNOSCUT

Ce nume ai avut, nu știu
Și nimeni nu 'l va ști vre-odată,
Nici slovă nu a fost săpată
Pe gloriosul tău sicriu
Pierdut sub brazda 'nsângerată...

Slăvit prin Ordinul de Zi
Nu te-am văzut trecut anume,
Tu ești Soldatul fără nume
Ce 'n veci de veci se va numi
Ostașul cel mai sfânt din lume.

Ostaș! Soldat necunoscut!
Ce nume-ar fi să te slăvească?...
Tu te-ai luptat și ai căzut
Acolo unde te-ai născut,
Pe sfânta brazdă părintească.

Și dacă tot ce-a fost pământ
Revine vieții pieritoare—,
Tu dormi sub marele-ți mormânt
Cu tot ce-a fost frumos și sfânt,
Cu moartea ta nemuritoare.

Tu dormi trudit de-atâta drum,
De-atâta luptă sbuciumată...
Dar viața ta sacrificată
E flacăra care de-acum
Nu se va stinge niciodată!

EVOCARE EPICĂ

— MĂRĂȘTI —

Domnului Mareșal Alexandru Averescu

Sub cer de epopee, cu fulgere pe căști,
Eu v'am văzut în marșul eroic, spre Mărăști...

Din ce legendă veche ați răsărit atâți,
Cu fețele severe, spre moarte hotărâți,
Transfigurați de visul cu vraja luminoasă
Că mâine, poate mâine, vă veți vedea acasă?

Vă văd ca printr'o pânză de lacrimi, vă cuprind
În brațe largi de gânduri... Văd chipul suferind
Și crunt al fiecărui soldat necunoscut
Bronzat de ger, de ploaie, de vifore bătut...
Din ce legendă sfântă ai răsărit armată
Ce'nvii ca prin minune Moldova de-altădată?
Pădurile bătrâne, pe coame de Carpați,

Ștejari și fagi și paltini s'au prefăcut soldați;
 Din văi, de pe coline, din lunca din Siret,
 Pădurile bătrâne se'nalță ca'n Macbeth...
 Oștirea sfărâmată, pierdută, risipită,
 Trăește și pulsează cu viața ce palpită,
 Cu frunza ce'și înalță surâsu-i de smarald,
 Cu aerul Moldovei primăvăritic, cald...
 Mă uit la fie-care soldat cu chip trudit,
 Sub valul blond de raze ce cade strălucit,
 Mă uit la față tristă de mucenic, ce pare
 Ușor învăluită de slavă și de soare,
 De nimbul suferinței fluid și dureros
 Și parcă'n fiecare a înviat Cristos!

II

Ai înviat din moarte cu primăvara sfântă,
 Cu primăvara dulce, cu frunza care cântă...
 Soldat ce, toată iarna, ai stat crucificat,
 Bătut ai fost pe cruce, zdrobit și-ai înviat!
 Pe trupul tău porți urme de sulită barbară,
 Pe mâini, pe piept, pe coaste, pe fața ta de ceară,
 Porți răni adânci de cuie și simți dureri adânci
 Cum sapă ca o apă granitul durei stânci...
 Și apa se hrănește din sute de izvoare,
 Se umflă, șerpuiește, se'nvolbură'n vârtoare,
 Se'nalță, se preface torent din vârful de munți
 Și se prăvale'n vale zdrobind zagaz și punți!...
 Năvalnic dor de țară din fiecare piept,
 Tu prăvălești Carpații și-un drum știi: drumul drept!

E drumul care duce spre satul tău natal
 Pe văile cu sălcii și cântec de caval,
 E drumul care duce căruța cu doi boi
 Pe câmpul cu ogoare... Lăstari de păpușoi
 Și grâul nou, smaralde ce'n aur s'or preface,
 Te chiamă pe pământul din care mâini rapace
 Răpesc întreg belșugul însângeratei țări...
 E casa ta acolo, pierdută'n depărtări,
 Ce'ntinde către tine lungi brațe tremurate,
 Sunt ochi ce scurmă zarea și plâng pe înserate...

III

Gigantic stăvilarul ți se ridică'n față
 Și fie-care culme e turn de fortăreață:
 Tranșee, adăposturi blindate, guri de foc,
 Rețele lungi de sârmă ghimpată, aprig bloc
 Compact, clădit din piatră și fier, obuziere,
 Mitraliere, tunuri enorme, mortiere...

Ai dărâma și munții s'ajungi la tine'n luncă!
 E cald acum și timpul e'mbietor la muncă;
 O sapă strălucește ca fulgeru'n lumină,
 Un strop de aur trece prin aer o albină,
 Atrasă spre ogorul de rapiță... Pământul
 Iși cântă viața-i lină cu soarele și vântul,

Nepăsător de forța și ura omenească;
 Râd viile pe coastă, păduri prind să'nverzească,
 Iar lunca și dumbrava și dealul și livada
 Sunt ninse de flori albe ce'și scutură zăpada;
 E primvară țării ce cântă'n pieptul tău,
 E țara ce te cheamă pe văi, înspre Buzău!...

IV

Cutremurând văzduhul și culmile albastre
 De două zile 'ntruna bat tunurile noastre...
 Când tunul încetează începe mitraliera.
 Un avion se'nalță și spintecă — atmosfera
 Cu largi rotiri de vultur semeț... E românesc.
 El îți arată drumul... Pe umeri parcă'ți cresc
 Și ție aripi, — aripi de-Arhanghel... Toată zarea
 Străfulgeră de raze... Iți frângi în piept răbdarea...
 Un semn, o clipă numai și vei porni torent
 Cu viața ta ce poartă un nume... Sub tunică
 O cruce porți și-un număr... Soldat, căprar, sergent,
 Sau ofițer, — un suflet și-un gând spre marea faptă!
 O forță mult mai mare ca tine te ridică;
 Puteri nestăvilite în pieptu-ți se deșteaptă;
 Puteri mai mari ca tine îți strigă: înainte!
 E visul ce te poartă trecând peste morminte,

Trecând peste tranșeea schimbată'n țintirim,
 E visul ce va face din tine, anonim,
 Eroul sfânt, cu oase pierdute pe coline,
 Spre care țara 'ntreagă veni-va să se 'nchine!

V

Rachete luminoase au dat semnal...

Torente

Pe văile Moldovei, ca ape revărsate,
 Pornesc batalioane, divizii, regimente...
 Ce stăvilar gigantic mai poate să oprească
 Năvalnica pornire de oaste românească?
 Zadarnic arsenalul cu 'ntregu-i angrenaj,
 Cu tunuri, cu tranșee, cu tiruri de baraj,
 Cu 'ngrămădiri de sârmă ghimpată îi stă 'n cale...
 Ea trece peste garduri de sârmă, prin mortale
 Explozii, peste șanțuri, tranșee de beton
 Armat, fortificații, granate, mitraliere, —
 Potop de fier și flăcări, incandescent ciclon...
 Cine-ar putea să'nfrunte eroica putere,
 Ce se ridică vastă, gigantică, masivă,
 Rudimentară forță pornită 'n ofensivă?
 Cu-asalt de baionetă ea curăță terenul,
 Smulgându-și libertatea, cerându-și oxigenul,
 Recucerindu-și dreptul la viață... Dârji, soldații,
 Un gând, un trup, un suflet, escaladând Carpații,

Iși vor vedea căminul și satul și pământul...
Ai lor i-așteaptă-acolo înfrigurați... Avântul
Le-anină mii de aripi... Ei urcă stânci abrupte...
Sburând peste prăpăstii, cumpliți, cu fețe supte,
Arhangheli de lumină, cu fulgere pe căști,
Ei pun drapelul țarei pe culme, la Mărăști!

Iar în amurgu-acela, sub cer de epopee,
În avalanșa cruntă de sânge și trofee,
Pe când biruitorii își revărsau talazul,
Pe când răniții noștri cu brațele deschise
Acopereau pământul, înfrigurați de vise,
Pe piept, în partea stângă, purtând „Mihai-Viteazul“,
Electrică, prin inimi, trecu fatala veste...
Au tresărit toți munții din văi și până'n creste,
Au tresărit țărâna cu morții și strămoșii...

Desfășurând stindardul cu faldurile roșii
Să 'ncremenească'n ceruri avântul glorios,
A doua oară, Iuda vânduse pe Cristos!

FECIOARA DELA JIU

Plăpânda mână ce știa să coasă
Cu fir de aur pânza cea curată
Unind în cusătură minunată
Și crinul alb și pasărea voioasă;

De strămoșești porunci a fost chemată
S'aline cu 'ngrijirea ei pioasă
Destinul greu și rana dureroasă
Din pieptul larg, din fruntea sângerată...

Și când prăpădul se porni la vale,
Cumplit, să potopească 'ntreaga țară,
Ca un torent cu prăbușiri fatale,

A fost oprit în cale de-o fecioară
Ce-a ridicat cu degetele pale
A mântuirii armă ce doboară!

II

La luptă toți! Olteni, Gorjeni, ostașii
Pământului bătut de vijelie;
Să v'apărați pogonul de moșie,
La luptă toți! Copiii, cercetașii...

Bătrâni, femei, ce n'ați știut sclavie,
La Jiu! La Jiu! Să doborâți vrășmașii,
In voi re'nvie Tudor și flintașii
Să scape iarăși țara de urgie!

Se 'ntorc din vremi legendele străbune;
Pădurile virgine se frământă
Și codrii oltenești încep să sune...

Vrășmașa năvălire cade 'nfrântă
Și fata dela Jiu, ca 'ntr'o minune,
Se schimbă 'n Ioana D'Arc, fecioara sfântă!

III

Ori-unde sunt durerile mai crunte,
In mijlocul soldaților, vitează,
Ea leagă răni adânci și 'mbărbătează
Pe cei sortiți primejdia să 'nfrunte...

Când dorm trudiți ostașii ea veghează,
La ori-și-ce asalt se află 'n frunte,
Urcând șoimește crestele de munte
Ea 'nfruntă moartea și înflăcărează!

Soldații o privesc ca pe-o icoană
Și pentru ea sunt gata toți să moară
Pornind spre 'ntâia linie dușmană...

Ei cad zâmbind căci moartea li-e ușoară,
Sub agera privire de gorjană,
Când sublocotenent e-o domnișoară!

IV

Nici focul ucigașei mitraliere,
Nici viforul, nici ploaia de obuze,
Nici ale morței simfonii confuze
Nu 'nfrânt-au a fecioarei priveghere...

Purtând în ochii plini de mângâiere,
Nădejtile, — supreme călăuze —
Ea stă veghind cu zâmbetul pe buze
In tragedia plină de durere...

Senină de nimica nu se plânge,
Pe drum crestat de jertfe și tranșee,
Glorificat de dâre lungi de sânge...

O floare de la Jiu ca o scântee,
O stea ce sfânta-i rază și-o răsfânge
Pe 'ntunecatul cer de epopee!

V

Văzduhul fierbe. Valuri de ghiulele
Bat frontul nostru, cad pe metereze...
Mecanice divizii bavareze
Se năruiesc în svârcoliri rebele.

Câți-va ostași cu suflete viteze
Opresc în loc asalturile grele:
Ei sunt sortiți, prin ploaia de șrapnele,
O palmă de pământ să nu cedeze!

O rază e'n privirea lor severă:
Fecioara e cu ei și-i ocrotește;
Ei cred în biruință, luptă, speră...

Și când minunea sfântă se 'mplinește,
In cântecul sonor de mitralieră,
Fecioara de la Jiu se prăbușește!

MUȘAT GRENADIERUL

Potop de foc. Vârtejuri de lavă. Orizontul
Vuia de tunuri grele. Se clătina văzduhul
Sub viforul vulcanic ce năpădise frontul:
Părea că 'ntreg pământul e-aproape să-și dea duhul.

Ai noștrii stau de strajă în umeda tranșee,
Șin zloata ce'n adâncuri le 'nămolea bocancii :
Cântând pe câmp de luptă divină epopée
Ei apărau pământul bătrân din munții Vranceii!

Păreau ciopliți în piatră și nu clintea niciunul,
 Cu hainele 'ncleștate de vifor și de humă;
 De-asupra lor șrapnelul plesnea. Și dacă tunul
 Vuia, în zări, mai aprig, ei răspundeau c'o glumă.

— Păzea că vine scroafa : E Berta, măi fârtate !
 — „Acuși îi vezi purceii“ ! „Aține-te cu casca !“
 Mingi roșii de văpaie sburau învolburate
 Și'n văi trosneau copacii pădurilor ca iasca...

Posnaș era din fire Mușat Grenadierul,
 Dar ne'ntrecut la muncă și hotărât la faptă,
 C'o vorbă mai isteată însenina tot cerul
 Și mai avea o faimă : ochia cu mâna dreaptă !

*

De mic el se trudise ca piatra s'o asvârle
 Așa cum discobolii svârleau în aier discul,
 Lovea cu'ndemânare în viezuri și 'n șopârle,
 Prin pomi, țintea în grauri, rupea la ulii pliscul...

De păsări hrăpitoare el mântui ograda ;
 Ereții pe departe aterizau cu teamă,
 Și cum chitea cu piatra el mânuii grenada
 Și aștepta minutul, în Nemți să dea iamă...

În șanțul plin de zloată el sta ca la un praznic,
 Pândind cu resemnare ca să dea atacul,
 Și cum bombardamentul era acum năprasnic,
 Știa, românul, bine, că'n mâna lui stă leacul.

— „Sunt tari de la distanță și dârji, nevoie mare!
 „Că Neamțul cu mașina și-a socotit destinul,
 „Dar vreau să vie-aproape cu noi să se măsoare.
 „Și n'o să mai zărească, în veci de veci, Berlinul!

*

Atacul începuse... Sub trageri lungi, dușmanii
 S'apropiau. Sonoră cânta mitraliera.
 Tir de baraj. Rețele ghimpate. Chipuri stranii
 Cu strigăte de luptă brăzdară atmosfera.

nvolburați, vrășmașii, goneau spre baricade...
 Dar și Mușat, la rându-i, își pregătise tirul:
 El le opri avântul c'o ploaie de grenade...
 — „Ochește bine, Gheorghe, și'n frunte pune-i mirul!“

— „Dă, Toadere, de svântă și spulberă grămada...“
 Neobosit la muncă și fără să 'nceteze
 Mușat ochia vrășmașul și, când cădea grenada,
 Făcea spărturi cumplite în rânduri bavareze.

Isvoare vii de sânge țâșneau. Strigau răniții,
 Treceau lumini de fulger prin zarea violetă...
 Dar se sfârși de-odată mormanul de muniții,
 Și'n crunta ofensivă cu-asalt de baionetă,

Cum sta 'ncordat cu pieptul în volbura păgână,
 Dârz, așteptând trufia vrășmașului s'o 'nfrângă,
 Mușat grenadierul se prăvăli 'n țărână :
 O schijă bavareză îi rupse mâna stângă!

*

Talaz primăvărativ de soare 'ntăritor,
 Prin geamuri larg deschise, intra în alba sală
 Invăluind răniții și suferința lor,
 Punând aureole de sfinți pe fruntea pală...

Mușat privea, prin geamuri, azurul luminos
 Și gândul lui, ca sborul de pasăre ușoară,
 Călătorea departe, pe lalomița 'n jos,
 Spre satul lui cu soare, cu pomi, cu primăvară...

Ce-or fi făcând bătrânii ? Or mai trăi ai săi ?
 Fără nutreț acolo, o fi murit juncana....
 Era belșug, pe toamnă, de stoguri și de clăi...
 Dar floarea de pe luncă, Ileana lui, Ileana ?...

Și-un dor adânc de țară, tulburător și cald,
 Un dor de câmp cu holde și fulgerări de coasă,
 Îi legăna visarea pe lanuri de smarald
 Și se vedea acolo, în sat, la el acasă...

*

— „Acela, Maiestate, luptat-a la Oituz!
 Și-a suferit eroic c'o rană 'n piept, enormă...
 Celalt rănit, la Cașin, de-o schije de obuz,
 Ceilalți în Munții Vrancei... Propuși pentru reformă...”

Ologi și ciungi... Eroii! Așa se înfățișau
 Ostașii ce 'mpliniră a vitejiei lege,
 Și 'n timp ce ofițerii cu Regele vorbeau,
 Soldatul fără mână s'apropie de Rege.

— „Trăiți! Sunt Caporalul Mușat din Grăniceri;
 Și-aș vrea o rugămintă s'o fac Măriei-Voastre...”
 Iar Regele se'ntoarce, urmat de ofițeri,
 De doamne și de medici cu uniforme—albastre.

Și Regele își pleacă urechea spre soldat:
 — „Grăește caporale, comisia așteaptă...”
 — „Un dor am, Maiestate, să nu fiu reformat...”
 — „Dar îți lipsește-o mână? — Mă lupt cu mâna dreaptă”!

— „Mă lupt să-mi apăr țara ca ori-și-ce plugar,
 „Să mor pe front, alături de brazda ce mă leagă...
 „Sunt ciung de mâna stângă, Maria Voastră, dar
 „Voința mi-e deplină și inima întregă!...”

— „Cât timp mai am o mână și pot să dau cu ea,
 Rămân la datorie... De moarte nu mi-e frică!”

Uimit viteazul Rege, înduioșat privea
 Ce suflet fără seamăn bătea sub o tunică.

Și Ferdinand-Cel-Mare, adânc mișcat grăi:

— „Cu-așa voinici ca tine, nu piere-această țară”!

„Să fie dat ca pildă prin Ordinul de zi...”

Și-i prinse pe tunică Virtutea-Militară!

RELICVE SFINTE

Într'un Muzeu al Eroilor

Relicve sfinte, scumpe frânturi de amintire,
De voi m'apropii astăzi pios și cu credință,
Cum intri'n prea sfințitul altar de mânăstire,
Flori ce-ați rămas aevea din marea biruință...

Cu ochii plini de lacrimi mă uit la voi duioase
Vestigii mici și sfinte din crunta vijelie,
Și azi când toți de-avalma sunt pulbere și oase,
Voi ați rămas în viață ca o dovadă vie!...

Zăresc în fiecare din voi o mărturie:
 O cruciuliță veche de aur, o icoană,
 Inelul de logodnă unit pentru vecie
 Cu purpura de sânge ce-a picurat din rană!...

Voi le erați pe câmpul de luptă talismanul,
 Speranța lor supremă din ultima clipită
 Și când în desnădejde se prăbușea elanul,
 În voi veghea o mamă, o soră, o iubită...

Relicve sfinte, martori de-avânt și resemnare,
 În voi de-apururi cântă divina epopee;
 Trecutul vă îngroapă în umbră și'n uitare,
 Dar gloria vă schimbă în falnice trofee.

Odihnește, Doamne, pe Cel ce-avui laudat
 Și înfrunză în jurul pe cîntecul său
 Și cu epoca în mînă are-a țării domni
 Odihnește, Doamne, pe Săntățul Tării

 Slavă lui de-a pururi și că-ntec
 Și-și în jurul său cîntecul său
 Lângă țării războiului de Tării
 Odihnește, Doamne, pe al Tării drept Cîntec!

POMENIRE

Țara 'ndurerată vine ca o mamă
 Și îngenuchiata-i stă la căpătâi...
 Odihnește, Doamne, sub căntări de-aramă,
 Pe marele Rege, Ferdinand Intâi!

Inima lui mândră, lumea o cunoaște;
 Știe tot românul marele-i avânt...
 Odihnește, Doamne, sfintele lui moaște
 Rânduie lângă Neagoe-Cel-Sfânt!

Odihnește, Doamne, pe Cel ce-avu harul
Să înfrângă 'n lupte pe vrăjmașul rău
Și cu spada 'n mână ne-a lărgit hotarul..
Odihnește, Doamne, pe Străjerul Tău!

Slavă Lui, de-apururi și cât mai ușoară
Să-i fie țărâna sfântului locaș,
Lângă Basarabii ziditori de Țară
Odihnește, Doamne, pe-al Tău drept Ostaș!

IN MEMORIA GENERALULUI BERTHELOT

Tu ai crezut în visul nostru mare
Și ai luptat alături de noi,
În vremea de avânt și de nevoi,
Când ne-ai aprins nădejdi și 'nbărbătare.

În vălmășagul marelui război
Ai stat cu noi de straie la hotare...
Moldova te-a văzut cu 'nfiorare:
Erou ce pribegea-i printre eroi!

Purtând, în lupte, vitejia Franței,
 Pe brazda 'nsângerat-a țării noastre
 Ai desfăcut stindardele speranței...

Și-ai biruit!.. Măreț, printre dezastre,
 Tu ai văzut triumful Alianței,
 Iar sufletu-ți s'a înălțat spre astre!

INTOARCEREA EROULUI

Un car cu boi mergând agale
Și lângă ei un moș trudit,
Pe drum pustiu și plin de jale
Se pierd în tristul asfințit...

Sunt oboșiți de calea lungă,
Ei poartă'n car un biet coșciug;
Zorind mai iute'n sat s'ajungă
Trag boii tot mai greu la jug.

Ei duc încet, cu jale — amară,
Un biet ostaș de la Oituz,
Căzut cu cinste pentru țară,
Răpus de-o schije de obuz.

Răsună tot mai greu oftatul
Și boii trag încetinel:
Bătrânul și-a adus băiatul
Să'l știe veșnic lângă el.

CRUCIFICATUL

Crucificat sub cerul Palestinei,
Senin și fără strigăt de durere,
Simțea povara trupului ce piere
Eterizat în aurul luminii...

Și când i-au dat să bea oțet și fiere,
Pe fruntea lui mai albă decât crinii,
Cunună de rubin sclipiră spinii
Nimbând dumnezeiasca lui putere.

Cumplit, durerea a întins paharul
Acestui Neam și i-a rănit simțirea ;
Șireag de ani el a urcat Calvarul ;

Dar suferind, vrășmașe, prigonirea,
Bătut pe cruce, îndurând amarul
El și-a'nălțat, prin jertfă, mântuirea !

STEAGUL NOSTRU

E zdrențuit bătrânul steag,
De vânt, de ploaie și de luptă,
Dar sfântă-atârnă de toiag
Mătasea-i falnică și ruptă...
Prin vifore de fier și foc,
Năvalnicii vrăjmași să'nfrunte,
El a sburat din loc în loc
Cu șoimul glorios pe frunte.

Sub prea sfințitu-i patrafir
Primiră-a noastre oști botezul,
Prin lungul veacurilor șir;
Soldați înfiorați de crezul
Isbândeii — visul unui neam —
În jurul lui făcut-au roată...
Și'n grele vremi, când sufeream,
În el ne-am pus nădejdea toată!

Cu el în frunte am pornit —
 Voinici escaladând Carpații —
 Urcând pe creste de granit
 Să desrobim de-apururi frații...
 Iar șoimii codrilor cărunți
 Unind străvechile meleaguri
 S'au înfrățit pe culmi de munți
 Cu șoimii noștri de pe steaguri!

Privind drapelul românesc
 A tresărit întreg Ardealul;
 Străvechi pământul strămoșesc
 Văzu cu ochii idealul...
 Părea'n avântul uriaș
 C'a înviat Mântuitorul:
 Pe cetățuie'n Făgăraș
 Se înălțase tricolorul!

Pe cer, ca un incendiu viu,
 Se desfăcea în falduri steagul;
 Suia pe ziduri la Sibiu,
 La Alba-Iulia... Șiragul
 Ostașilor, ca'ntr'un miraj,
 Urca tumultuosul iureș...
 Și steagul flutura la Blaj,
 Și flutura în Maramureș.

Măreț, sub fulgere de-oțel,
El prinse vechi cetăți în salbă...
Hotinul l'a văzut și el,
Chilia și Cetatea-Albă!
Ca sfinte-odăjdi ce ne păzesc
Pe veci hotarele ne leagă:
Și astă-zi, steagul românesc
Oblăduiește țara 'ntreagă!

ÎNCHINARE OȘTIREI ROMÂNE

Ostași ai țării, falnici străjeri, lumină vie,
Legionari, Arhangheli slăviți, spre voi, spre voi,
Ne îndreptăm simțirea de-apururea, Eroi,
Mântuitori ai vremii și paznici de moșie,
Apostoli ai credinței, piloți de veacuri noi!

În voi ne-a fost nădejdea prin vremurile grele,
Vlăstari ai țării noastre, pădure de stejari,
Stejari și brazi și paltini din vremurile mari,
Nebiruită oaste, cu vulturi pe drapele,
Ce-ați înfruntat furtuna cumpliților barbari!

În voi ne-a fost nădejdea de eri, de totdeauna,
 În voi, în brațul vostru, în pieptul de granit,
 Ostași ai năzuinței și-ai visului sfințit,
 Coloane neclintite când a bătut furtuna,
 Intregitori de Țară, zăgaz nebiruit.

Pe unde voi trecut-ați, cresc luminoase fructe,
 Cohorte neînfrânte, sutași semeți și duri;
 Sterilitatea stepei și bezna din păduri
 Ați preschimbat-o 'n temple, cetăți și apeducte
 Tăind cărări pe fluvii și drum prin munții suri..

Din negurile vremii șiragul vostru vine
 Și din vâltori de lupte răsare nesfârșit,
 Sub flamuri desfăcute sub viforul cumplit
 Zdrobit-ați Semiluna pe câmpuri, la Rovine,
 Și-ați înălțat altare pioase 'n Răsărit.

E lung șiragul vostru din vremi însângerate,
 Plăieși, panduri, arcașii străbunilor giganți,
 Făuritori de țară, și paznici de dreptate,
 Ce-ați încheșat credința și sfânta libertate,
 Și-ați reînviat la Plevna în aprigi Dorobați.

Mărire! Slavă vouă ostași din vremuri sfinte
 Ce-ați asvârlit rubine de sânge 'n scăpărări
 Și-ați semănat moșia din zări și până 'n zări
 Cu jertfa voastră scumpă, Eroi, ce din morminte,
 Ați reaprins viața mult roditoare țării..

Mărire vouă, șiruri de oaste neștiută,
 Cu sfinți al căror nume s'a irosit pe cruci,
 Voi ce-ați căzut prin codrii, pe văi și la răscruci,
 Schimbând mănoasa brazdă în aprigă redută,
 Mărire! Slavă vouă, dragi șiruri de năluci..

E lung șiragul vostru, ostași fără de nume,
 Chemați de idealul spre care năzuiam, —
 Pădure secerată de moarte, ram cu ram, —
 Ce-ați suferit cum nimeni n'a suferit pe lume,
 Martiri ce-ați dat, prin moarte, viață — acestui Neam!

În veci mărire vouă! Sub flamuri și drapele,
 Divizii, regimente v'ați năpustit în sbor
 Și v'au văzut, Mărăștii, în clocotul sonor,
 Pe stânci, pe creste 'nalte și tot mai sus, spre stele,
 Urcând asaltul aprig în marș biruitor!

V'a cunoscut câmpia, Siretul vă cunoaște...
La Mărășești, pe luncă, acolo unde cresc
Lăstarii noi, acolo, vitejii odihnesc...
Ostași fără de nume, pe-a voastre sfinte moaște
Se sprijină de-apururi pământul românesc!

Sub Regi de slavă vrednici ce-au izbutit să'nchege
Hotarele străbune râvnite de dușmani,
Cu mari nădejdi, cu lupte, cu jertfe, ani ou ani,
Sub pronia cerească, de la soldat la Rege,
Slăvită fii oștire născută din Titani!

UNIȚI-VĂ ROMÂNI!

Dar până când atâta ură
Și-atâtea oarbe de dușmăni
Să frângă sfânta legătură
Ce ne-a unit pentru vecii ?

Vrăjmași cu suflete barbare
Râvnesc al țării dulce plai
Să sfarme sfintele hotare
Ale lui Ștefan și Mihai...

Ei vor să pună'n jug moșia
Ce-am moștenit-o din bătrâni,
Dar voi ce-ați înfruntat urgia
Uniți-vă pe veci, Români !

Uniți-vă, Români cu toții
Pe sfântul strămoșesc meleag :
Muntenii, Moldovenii, Moții,
O inimă s'avem și-un steag !

Dușmănele porniri să piară,
Să piară negrele nevoi,
Să fie iar belșug în țară
Și țara — leagăn de eroi.

Inalță-ți sfintele drapele
Să fluture sub cerul sfânt
Și cât va fi pământ sub stele
Să fim un suflet și-un pământ

FII GATA ÎN FIE-CE CLIPĂ...

Fii gata în fie-ce clipă, de-acum,
Veghează în fie-ce clipă...
Pilot care'nfruntă furtunile'n drum,
Fii gata la cârmă, prin noapte și fum;
Să nu te surprindă a morței aripă;
Fii gata în fie-ce clipă!

N'auzi croncănituri de corbi și de ciori
Și vuetē surde și grave?
Nu simți vijelia de flacări și nori
Sub fulgerul care brăzdează vâltori?
N'auzi cum s'anunță prin valuri grozave
Oceanul cu apele slave?

Fii gata în fie-ce clipă, soldat!
Plugar din ogoare, fii gata!
Suprema nădejde e'n pieptul tău lat
Șin brațul ce zilnic și'n veci s'a legat
Cu sapa, cu ferul de plug, cu lopata
Din care'nflorit-a răsplata...

În muncă'i nădejdea și singurul țel,
În vuetul rodnicei larme,
În munca sporită din râvnă și zel...
Imensa'ncordare cu mușchi de oțel
Să frângă oțelul și fierul să'l sfarme
În albe și aprige arme!

Adună'ncordate de buni făurari
Puterile-ți industriale,
Fă-ți arme! Fă-ți arme călite și tari:
Arhanghel cu aripi de foc să răsari,
Lumină și spaimă să'mprăștii pe cale
Cu fulgerul armelor tale!

Ca munca să-ți aperi de cei ce râvnesc
Bogatele tale meleaguri,
Vedea-vor vrășmașii cum falnic pornesc
Din negre uzine, sub cer românesc,
Navala de tancuri, de tunuri, de steaguri,
Măreț grămadite 'n șiraguri...

Să cânte torente cu ritmul sever
De osii și roți de chesoane;
Fanfarele Forței să cânte sub cer,
Iar cerul, prin care trec aripi de fier
Să legene 'n locul acvilei romane
Superbul viraj de-avioane!

Fii gata cum pururi ai stat neclintit
La porțile lumii latine,
Fii gata cu suflet și braț pregătit!..
Cu-aceiaș credință, cu piept de granit,
Vor fi milioane alături de tine,
Pe munți, pe câmpii, pe coline...

Vor fi milioane de inimi ce bat
Unite 'n iubire frățească,
Unite 'n durerea ce 'n veci le-au legat,
Făcând laolaltă un singur soldat:
Un gând să s'aprindă sub fie-ce cască
Și singur un braț să lovească!

O mare menire ai tu, cu temei:
Trecutul din care e ruptă
Obârșia-ți veche și visele ei...
La porțile Romei cu temple și zei,
Ca pacea să-ți fie pe veci ne'nteruptă,
Fii gata de jertfă și luptă!

SĂ NE-ADUCEM AMINTE!

Să ne-aducem aminte de toți cei ce-au căzut,
În lupta mare, sfântă, făcând din piepturi scut,
Și'n pregătirea jertfei strigat-au: înainte!

Să ne-aducem aminte!

Să ne-aducem aminte de bunii camarazi,
Ce dorm de-alung de codrii, sub cetine de brazi,
Ce n'au la cap nici cruce, nici flori și nici cuvinte...

Să ne-aducem aminte!

Să ne-aducem aminte de cei viteji și buni
Și'n fiecare clipă să facem rugăciuni,
Ei fost-au pentru Țară: Martirii jertfei sfinte:
Să ne-aducem aminte!

Să ne-aducem aminte, ca'n zile mari de hram,
De cei ce-au dat, prin moarte, viața unui neam,
Viața, ce'nflorește pe albe oseminte...
Să ne-aducem aminte!

Când clopotele sună la sfinte sărbători,
Să ne-aducem aminte de-ai noștri scumpi feciori
Ce-au îngrășat câmpia cu sânge viu, ferbinte...
Să ne-aducem aminte!

Să ne-aducem aminte de morții noștri dragi,
Ce dorm în văi profunde și prin păduri de fagi,
Și care împlinit-au sfințite jurăminte:
Să ne-aducem aminte!

Să ne-aducem aminte, ca'n sfinte mănăstiri,
De Mucenicii Țărei, de tainicii martiri...
In zilele de vifor, când ninge pe morminte...
Să ne-aducem aminte!

IUBIRE DE ȚARĂ

Iubire de țară, întâiul fior,

Și cel de pe urmă cuvânt,

Tu faci să 'nflorească al vieții răzor

Cu flori de lumină crescute 'n pridvor,

Cu tot ce e jale, cu tot ce e dor,

Cu tot ce e tainic și sfânt.

Tu ești prima rază ivită 'n April,

Ce blând ne zâmbește la geam...

Zefirul ce vine din lungu-i exil

Să fure din piersici parfumul subtil,

Întâia minune în ochi de copil,

Și trilul din fie-ce ram...

Din negura vremii tu viața ne-o legi
 De casa cu strașine mari;
 De puii de barză golași și pribegi,
 De blonda 'nflorire a holdei întregi,
 De tot ce e taină și vrei s'o 'nțelegi,
 De freamăt duios de stejari...

Tu, cântecul mamei din vremi de demult
 Aminte mereu ni'l aduci,
 Icoana bunicii cu dorul ei mult,
 Pământul cu munca și 'ntregu-i tumult
 Și vatra bătrână la care ascult
 Povestea cu smei și haiduci!

Icoane din anii ce 'n urmă rămân
 Ne cheamă ori-unde pornim:
 E dorul de curtea cu pomul bătrân,
 De zări străjuite de stoguri de fân,
 De mama ce'și strânge copilul la sân,
 De tainicul vechi țintirim...

Iubire de țară, puternic destin,
 Magnet de pământ secular,
 Prin tine-al meu suflet, etern pelerin,
 Pios se îndreaptă spre vechiul altar
 Cu sfinte icoane la care mă 'nchin
 Acum și de-apururi. Amin!

CUPRINSUL

	<u>Pagina</u>
PATRIA	
Dunărea	11
Rapsodie rustică	22
Amiaza	25
După ani	27
Denie	29
Peisaj	31
Octombrie	33
Se coboară toamna	35
Ziua eroilor	37
Azi, clopotele	38
In memoriam	40
Morminte fără cruci	42
Munții	44
Crucea	46
Alba Iulia	
Oraș natal	50
Iarna	52
Câmpia	54
Cântă fierul	56
Troițe vechi	59
Corbii	61
Patria	63

	<u>Pagina</u>
PASĂREA MĂIASTRĂ	
Pasărea Măiastră	69
Meșterul Manole	79
Carol al II-lea	81
Aripi	87
DATINI	
An nou	91
Moș Crăciun	93
Mântuitorul	95
Floriile	97
Isus	93
E sărbătoarea muncii	101
CĂNTAREA EROILOR	
Soldatul necunoscut	107
Evocare epică, Mărăști	109
Fecioara dela Jiu	115
Mușat Grenadirul	120
Relicve sfinte	131
Pomenire	133
În memoria Generalului Berthelot	135
Întoarcerea eroului	137
Crucificatul	139
Steagul nostru	141
Închinare oștirii române	144
Uniți-vă români	148
Fii gata în fie-ce clipă	150
Să ne-aducem aminte	154
Iubire de țară	156

